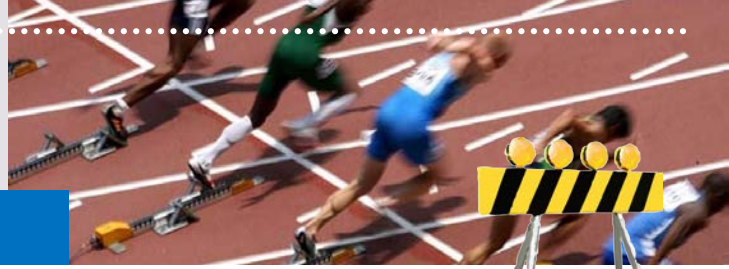

„Valóban, Krisztus szeretete indít minket” (Vö. 2Kor 5,14-20)

ugródeszka

Bármelyik igét próbáljuk élni, a hatása mindig ugyanaz: **megváltoztatja az életünket, lelkünkre köti, hogy figyeljünk arra, mire van szüksége a másik embernek**, és arra készítet, legyünk testvéreink szolgálatára. Nem is lehet ez másképp, mert ha befogadjuk és megéljük az igét, **akkor Jézus születik meg bennünk, és segít úgy cselekednünk, ahogy Ő.**

Az apostol mélyen megtapasztalta Jézus jelenlétét, **ennek készítetésére hirdette az evangéliumot és munkálkodott az általa látogatott közösségek egységén.**

Megtapasztalta Jézus szeretetét és üdvösségét, és oly mélyen behatolt az életébe, hogy soha senki és semmi el nem választhatta tőle.

Vajon Krisztus szeretete bennünket is ilyen magával ragadó erővel készítet?

Ha megtapasztaltuk szeretetét, akkor nekünk is szeretnünk kell, **bátran odalépni, ahol megosztottságot, perlekedést, gyűlöletet látunk**, hogy egyetértést, békét és egységet vigyünk.

A szeretet képessé tesz, **hogy a szívünk túllásson az akadályokon**, közvetlen kapcsolatba kerüljünk az emberekkel, és megértő, befogadó lélekkel keressünk megoldást.

(kérdés)

{ Mikor éreztem, érzem, }
{ hogy Jézus szeret? }

(fejlesztés alatt)

Mi is képesek lehetünk, hogy a szívünk túllásson az akadályokon? Hogyan? **Minden akadályt és nehézséget alakítsunk át „ugródeszkává”, és ezzel a plusz lendülettel szeressünk mindenkit.**

(Interjú)

Tinédzser koromban nem volt kapcsolatom Istennel. Egy különös esemény kapcsán találkoztam vele. 16 éves voltam, mikor megtudtam, hogy édesapám gyógyíthatatlan beteg. A szívemet betöltötte az üresség.

Édesapámnak már csak néhány hónapja volt hátra. Szerettem, volna, hogy érezze, mennyire szeretem. Bevallom, nem volt egyszerű, nem voltam hozzászokva, hogy konkrétan szeressek valakit. Ugyanebben az időben ismertem meg néhány fiatalat a Fokoláre Mozgalomból. Az egyikük, Marco, megkérdezte, mikor megyek meglátogatni édesapámat, és elkísérhet-e. Mielőtt bementünk, megkérdezte, hogy édesapám szereti-e a fagyit, és vásárolt három gombóccal.

Hazafelé megkérdeztem tőle, miért kísért el. „Ha az én édesapám lenne beteg, én is örülnék, ha valaki megosztaná velem a fájdalmaimat” - válaszolta. Ettől kezdve próbáltam úgy szeretni édesapámat, ahogy az neki jó. Egyik nap egy csomagot nyújtott oda nekem: „Ezt azért a szeretetért kapod, amit nekem adtál.”

Különösen mély öröm töltött el. Három nap múlva édesapám átment a mennyországba. A legnagyobb ajándék azonban nem a csomag volt, hanem az, hogy segített megtalálni a kapcsolatot Istennel. Együtt elkezdtünk imádkozni, és egyre közelebb éreztem magamhoz Istent.

Agostino

(Jegyzeteim)

